

21 лютого 2013р.

Згадуючи афганську війну...

12 лютого 2013 року у ДПТНЗ “Острозьке вище професійне училище” пройшов вечір на вшанування пам’яті воїнів-інтернаціоналістів, загиблих і зниклих безвісти під час війни в Афганістані. Учнівським колективом групи майбутніх кухарів-кондитерів № 15 був проведений вечір-реквієм, присвячений пам’яті колишнього учня училища Олексія Андреева, який загинув у Афганістані,

виконуючи свій інтернаціональний обов’язок. Серед запрошених гостей були присутні учасниця афганських подій Солецька Людмила Йосипівна, представники адміністрації навчального закладу, викладачі, майстри виробничого навчання, вихователі

гуртожитку. З болем та гіркотою у серці про події тих днів розповіла Солецька Л. Й. Викладач спецдисциплін Форсюк Сергій Павлович виконав афганські пісні. Вокальний колектив училища супроводжував своїм співом виступи ведучих Жовтанюк В., Трофимчук Ю., Трохимчук К.. Кмець А. та Колосінська В. нагадали присутнім прізвища колишніх учнів профтехучилищ Рівненської області, які загинули в роки афганської війни і

були посмертно нагороджені орденами Червоної Зірки та медалями “За відвагу”. Поетичні рядки воїнам-афганцям прозвучали у виконанні Загорської О., Ліщук Г., Семенович Л., Вознюк В., Савчук О., Сірої Т. Учнями групи було покладено квіти до меморіальної дошки О. Андреева. Комп’ютерну підтримку заходу здійснював Захватаєв В.

Сьогодні вражає гірка правда про те, як в роки загального миру серед гір далекої країни проливали кров наші дев’ятнадцяти-двадцятилітні хлопці, які не встигли в цьому житті ще майже нічого, які тільки вступали у велике доросле життя.

Про цю війну і про її героїв будуть пам'ятати не тільки ті, хто були її солдатами. В нашій пам'яті назавжди залишиться Олексій Андреев, вічно молодий симпатичний хлопець з нашого українського села. Його немає з нами, але він завжди житиме у наших серцях.

Олексій Андреев народився в с. Ілляшівка. Як і його ровесники, навчався в Кутянківській загальноосвітній школі, потім було Острозьке ПТУ № 28, в якому у 1984 році здобув професію слюсаря-ремонтника. Коли виповнилося 18 років, був призваний до лав Радянської Армії. Проходив службу в Демократичній республіці Афганістан.

Було немало боїв, важких переходів. Всі труднощі Олексій переносив гідно, не скаржився на долю, мріяв повернутися додому. 19 січня 1986 року, за кілька місяців до демобілізації,

Олексій Андреев, виконуючи бойове завдання, загинув.

Олексій Миколайович Андреев посмертно нагороджений орденом Червоної Зірки.

136 наших земляків-мешканців Острозького району брали участь у цій неоголошеній війні. Повернувшись на рідну землю, в нашому місті воїнами-афганцями була створена організація ветеранів Афганістану, головою якої є Володимир Феліксович Гурніцький. І саме цією організацією у нашому училищі була встановлена меморіальна дошка пам'яті воїна-інтернаціоналіста Олексія Андреева.

Найбільш масштабною і трагічною з локальних воєн була війна в Афганістані. Вона розпочалася 25 грудня 1979 року і закінчилася 15 лютого 1989 року. Війна в Афганістані тривала 3340 пекучих днів і холодних ночей. У цей період кожної доби гинув один і отримували поранення два вихідці з України, а всього більше ніж 600 тисяч радянських воїнів пройшло через афганське пекло.

Братня допомога Афганістану для СРСР коштувала близько 14,5 тисяч загиблих, 36 тисяч поранених, 300 воїнів, які пропали безвісти.

Учнівський колектив 15 групи

«Водній годині кохання – ціле життя» (О. Бальзак)

Саме так можна перефразувати вислів щодо події, яка відбулась давно, а в стінах училища – 14 лютого...

Уже ввійшло в традицію відзначати цього дня свято всіх закоханих – День Святого Валентина. Це миле, добре, романтичне свято має свою історію. Саме її і розкрили, запрошеним на вечір, учні групи №22 під керівництвом кл. керівника Боднар Т. П.. На вечорі прозвучали поезії Р. М. Рільке, Б. Пастернака, І. Франка.

Чудовий конкурс «Знайди свою половинку» став родзинкою вечора. На нього хлопці запросили дівчат та змагались за номінацію: «Найкраща пара», «Пара глядацьких симпатій», «Романтична пара», «Найвеселіша пара». В конкурсних програмах пари проявили себе з найкращої сторони: танцювали, виконували пісні, розповідали історії про кохання; брали участь у вікторині та освідчувались обраниці в коханні.

Від імені журі учасників привітала заступник директора Г. П. Пізнюр та визначила кращих:

«Найкраща пара» – Тимошук Євген та Каріна Фролова;

«Пара глядацьких симпатій» - Олександр Космацький та Юлія Гергелюк.

Святково прикрашена зала та настрої глядачів лише підтвердили слоган:

«Кохання варте стільки,
скільки варта сама людина,
яка його відчуває»

(Ромен Ролан)

Боднар Т.П. – класний керівник 22 групи

Стежками бойової слави...

14.02.12. учні групи №10 відвідали музей бойової слави воїнів-ветеранів

Афганістану, який розміщений на території Острозького військового комісаріату. В музеї були представлені нагороди, медалі, зброя, світлини, форма мужніх воїнів афганської війни.

Екскурсію провів Прокопчук Володимир Олексійович, який був призваний до лав радянської армії і проходив строкову службу в демократичній республіці Афганістан. Цей мужній воїн розповів як проходила війна, описував ті страшні події, що відбувалися на залитих сонцем пісках, яких втрат зазнали, і з якими відзнаками повернулися українські хлопці додому.

Учні з великою повагою та співчуттям віднеслися до розповіді ветерана війни та вшанували пам'ять воїнів, які полягли на афганській землі.

Колектив групи №10

Перші спроби обґрунтування дати 23 лютого

У 1923 р. з великою помпою святкувалося 5-річчя РККА, і свята на 23 лютого набули широкого розмаху. Саме тоді, на думку історика Б. Миронова, починаються спроби винайти якусь подію, що виправдовувала б дату. Вперше день 23 лютого прямо названий днем опублікування декрету про створення Червоної Армії в постанові Президії ВЦИК від 18 січня 1923. У наказі Реввійськради Республіки від 5 лютого 1923 року, підписаному Троцьким, подія, що стала приводом для свята, визначається так: «23 лютого 1918 р., під натиском ворогів робочий і селянський уряд проголосив необхідність створення збройної сили». У тому ж році в журналі «Військова думка і революція» з'явилося твердження, що 23 лютого була нібито сформована перша червоноармійська частина, яка брала участь у боях на північно-західному напрямку. У наступному році в журналі «Військовий вісник» з'являється фотокопія декрету Леніна про організацію

Червоної армії від 15 (28) січня 1918 р. з помилковим датуванням його 23 лютого. В. Миронов пояснює це тим, що сформованому на той час партійно-бюрократичного апарату було «важливо і вигідно приховати ганьбу 1918 р.» Проте ще в 1933 р. Климент Ворошилов на урочистому засіданні, присвяченому 15-й річниці РСЧА, визнавав:

До речі сказати, приурочення святкування річниці РСЧА до 23 лютого носить досить випадковий і важко зрозумілий характер і не збігається з історичними датами. Дибенко, боячись відповідальності за залишення Нарви, втік зі своїми моряками з Гатчини далі і врешті-решт був виявлений в Самарі, звідки відправлений до Москви і відданий під трибунал. За залишення Нарви він був знятий з посади наркома військово-морських сил і виключений з партії.

День захисника Вітчизни. Сучасність

В Україні День збройних сил офіційно святкується 6 грудня. Проте цей день в «народні свята» не увійшов, тому в 1999 р. був виданий Указ, відповідно до якого 23 лютого названий Днем захисника Вітчизни. Цим указом президент Кучма продовжив радянську традицію — в Радянському Союзі цей день також вважався офіційним державним святом — «Днем Радянської Армії та Військово-Морського флоту». Останнім часом 23 лютого вважається також і просто «чоловічим днем», як 8 березня «жіночим днем». Цей день не є вихідним.

У 2008 р. президент України Віктор Ющенко назвав 29 січня («День подвигу героїв Крут») «справжнім національним Днем захисника Вітчизни» та підтримав ініціативи щодо державного встановлення такого пам'ятного дня (у січні 2008-го Черкаська обласна організація Української народної партії запропонувала президенту перенести святкування Дня захисника Вітчизни з 23 лютого на 29 січня). Попри це 23 лютого залишається офіційним Днем захисника Вітчизни.

Зі святом Вас, захисники Вітчизни!

23 лютого народ України святкує День захисника Вітчизни. В цей урочистий день ми

вшановуємо всіх, хто причетний до цього високого звання, звання єдиного для всіх: від вкритих сивиною і увінчаних нагородами фронтовиків, до молоді, яка лише нещодавно одягла військову форму. І цього зв'язку не порушать навіть найбільші зміни в сучасному світі. Ми були і є свідками радикальних змін, які відбуваються і в нас, і в усьому світі. В інших вимірах живе й наше суспільство. Але не можна забувати, відкидати все те, що цьому передувало. Священною є пам'ять про нашу перемогу і про тих, хто її виборював і платив найдорожчою ціною. Всі ті, хто носить почесне звання захисника Вітчизни уособлюють всі етапи розвитку нашого славетного війська: ті хто вів смертельний двобій із фашизмом, брав участь у так званих локальних воєнних конфліктах, миротворчій діяльності, несе сьогодні нелегку військову службу. Користуючись нагодою, хочемо привітати з Днем захисника Вітчизни, побажати міцного здоров'я, щастя, творчої наснаги і успіхів. в нелегкій праці

Хай хтось говорить:

«Це не свято, і тої армії нема»

Та як забути все солдату,

В кого на скронях сивина?

Служили вірно тій країні,

Якій на вірність присягли,

Присягу виконали чесно

І ворогів перемогли!

Як не згадати старих друзів

І не надіти ордена?

Сьогодні в лавах армії – сини.

Хай вірно наші діти служать нині

своїй Вітчизні Україні

Координатор – Пізніур Г.П, **Редактор** – Костенюк Н.М., Швець О.П, **Кореспонденти**
–Захватаєв Владислав,Вознюк Вікторія, **Набір** – Жданов П.,-18 група.